

## UZASADNIENIE

W dniu 15 grudnia 2016 roku powód (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w K. wniósł o zasądzenie od pozwanego Z. O. kwoty 133,35 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od kwoty 1168,77 złotych obliczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Nadto, domagał się zasądzenia kosztów sądowych, w tym kosztów zastępstwa procesowego. W piśmie z dnia 28.10.2016 r. wskazał, że kwota stanowiąca żądanie pozwu stanowi skapitalizowane odsetki z tytułu niespłaconych dokumentów księgowych wskazanych w pozwie liczonych od wartości poszczególnych dokumentów księgowych w przedziale od następnego dnia po dacie wymagalności poszczególnych dokumentów księgowych do dnia poprzedzającego wygenerowanie pozwu (k.10)

W uzasadnieniu wskazano, że powód jest profesjonalnym podmiotem działającym na rynku wierzytelności masowych, który na podstawie umowy cesji z dnia 06 września 2016 r. nabył wierzytelność w stosunku do pozwanego od (...) S. A. z siedzibą w W. z tytułu świadczonych przez tę spółkę na rzecz pozwanego usług telekomunikacyjnych. Powód podał, że pozwany zawarł z wierzycielem pierwotnym umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych świadczonych i rozliczanych w ramach konta klienta o numerze: (...) przypisanego pozwanemu.

W dalszej kolejności powód wskazał, że zadłużenie z powyższego tytułu uwzględniające wszelkie dokonane przez pozwanego wpłaty wynosi na dzień wniesienia pozwu: 133,35 złotych jako należność z tytułu niezapłaconych skapitalizowanych odsetek naliczonych od następnego dnia wymagalności poszczególnych dokumentów księgowych oraz ich wartości do dnia poprzedzającego wygenerowanie pozwu tj. 21 listopada 2016 r. Żądaniem pozwu objęte są także odsetki ustawowe za opóźnienie od należności głównej tj. 1168,77 złotych obliczone od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Powód przed wszczęciem niniejszego postępowania wystąpił wobec pozwanego z powództwem o zapłatę należności głównej tj. 1168,77 złotych w drodze elektronicznego postępowania upominawczego. Na wskazaną kwotę składała się należność główna wynikająca z dokumentów księgowych. Żądanie w (...) nie obejmowało należności ubocznych w postaci odsetek ustawowych za opóźnienie od wskazanej wyżej kwoty. Konieczność rozdzielnego dochodzenia roszczenia wynikającego z należności głównej wynika z nieprawidłowości w działaniu (...) od początku 2016 r. Brak jest bowiem możliwości dochodzenia odsetek ustawowych za opóźnienie na skutek niedostosowania systemu do zmian kodeksu cywilnego obowiązujących od 1 stycznia 2016 r.

W dalszej kolejności powód wskazał, iż pozwany na mocy umowy abonenckiej był zobowiązany do regulowania stałych opłat abonentowych na rzecz wierzyciela pierwotnego. W przypadku opóźnienia w płatności jakiegokolwiek raty po stronie wierzyciela pierwotnego powstawało uprawnienie do zawieszenia świadczonych usług ze skutkiem natychmiastowym. W przypadku gdy abonentowi umowy zawartej na czas określony została udzielona ulga-rozwiązanie umowy abonenckiej z przyczyn leżących po stronie abonenta uprawniało wierzyciela pierwotnego do naliczenia kary w wysokości nieprzekraczającej wartości ulgi udzielonej abonentowi pomniejszonej o proporcjonalną jej wartość za okres od zawarcia umowy abonenckiej do dnia jej rozwiązania zgodnie z regulaminem. Wierzyciel pierwotny wystawiał faktury VAT obejmujące opłaty abonenckie wyłączenie na żądanie abonenta zgodnie z regulaminem. Pozwany zawierając umowę abonencką złożył pisemne oświadczenie, iż akceptuje on warunki zawartej umowy. Pomimo zawarcia umowy abonenckiej i korzystania ze świadczonych usług pozwany zaprzestał regulowania zobowiązań u wierzyciela pierwotnego, co skutkowało zawieszeniem świadczonych usług i naliczeniem pozwanemu umówionej kary. Powód wezwał pozwanego do zapłaty należności pismem z dnia 21 października 2016 r. Pozwany do dnia wniesienia pozwu nie uiszczył należności.

Pozwany Z. O. na rozprawie w dniu 4 kwietnia 2017 r. wniósł o oddalenie powództwa wskazał, iż powód nie przedstawił umowy zawartej pomiędzy nim a Cyfrowym P..

### **Sąd ustalił i zważył, co następuje:**

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Powód wskazał w pozwie, że wywodzi swoje roszczenie z umowy przelewu wierzytelności zawartej w dniu 06.09.2016 r. z (...) S. A. w W..

Zgodnie z treścią art. 509 § 1 i 2 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba, że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Tym samym, celem i skutkiem przelewu jest przejście wierzytelności na nabywcę. W wyniku przelewu przechodzi na nabywcę ogół uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi, który zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego, jaki go wiązał z dłużnikiem. Wierzytelność przechodzi na nabywcę w takim stanie, w jakim była w chwili zawarcia umowy o przelew. Nie ulega również najmniejszej wątpliwości, iż wierzytelność, która ma stanowić przedmiot rozporządzenia powinna być dostateczny sposób oznaczona (zindywidualizowana). Dotyczy to przede wszystkim wyraźnego stosunku zobowiązaniowego, którego elementem jest zbywana wierzytelność, a zatem oznaczenia stron tego stosunku, świadczenia oraz przedmiotu świadczenia. Strony stosunku, świadczenie oraz przedmiot świadczenia muszą być oznaczone, bądź przynajmniej możliwe do oznaczenia (oznaczane) w momencie zawierania umowy przenoszącej wierzytelność (por. Kodeks cywilny. Komentarz pod red. A. Kidyby, Tom III, Zobowiązania – część ogólna, Lex 2010 r.).

Stosownie do treści art. 6 k.c. oraz art. 232 k.p.c. na powodzie spoczywał ciężar udowodnienia faktów uzasadniających jego roszczenie.

W ocenie Sądu powód nie wykazał swojej legitymacji procesowej, tzn. aby rzeczywiście doszło do przelewu na jego rzecz konkretnej wierzytelności przysługującej względem pozwanego wierzycielowi pierwotnemu – (...) S. A. z siedzibą w W..

Powód przedłożył jedynie kserokopię umowy przelewu wierzytelności z dnia 06 września 2016 r. pomiędzy powodem a (...) S.A. które nie zostały potwierdzone za zgodność z oryginałem przez występującego w sprawie pełnomocnika. Kserokopia może być uznana za odpis dokumentu jedynie w sytuacji, gdy zostanie zaopatrzona podpisem poświadczającym jej zgodność z oryginałem, przez notariusza lub reprezentującego stronę adwokata albo radcę prawnego. Dopiero wtedy można uznać kserokopię za dokument prywatny świadczący o istnieniu oryginału o treści i formie w niej odwzorowanej. Natomiast bez wspomnianego poświadczania kserokopia nie może być uznana za dokument (patrz uchwała SN z dnia 29 marca 1994 r. o sygn. akt III CZP 37/94; postanowienia SN: z dnia 27 sierpnia 1998 r. o sygn. akt III CZ 107/98; z dnia 18 października 2002 r. o sygn. akt V CKN 1830/2000; wyroki SN: z dnia 6 listopada 2002 r. o sygn. akt I CKN 1280/2000; z dnia 29 kwietnia 2009 r. o sygn. akt II CSK 557/2008).

Wskazać trzeba ponadto, iż w przypadku cesji wierzytelności warunkiem otrzymania należności jest ponadto udowodnienie, iż takie prawo przysługiwało pierwotnemu wierzycielowi (por. Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 lipca 2006 r. wydany w sprawie sygn. akt V CSK 187/06, publ. MoP (...)). Tymczasem powód i tej okoliczności nie wykazał. Nie przedstawił umowy łączącej pozwanego z wierzycielem pierwotnym ani nie wykazał aby wierzycielowi pierwotnemu przysługiwało wobec pozwanego roszczenie dochodzone pozwem. W niniejszej sprawie powód nie udokumentował wysokości i daty wymagalności roszczenia, w tym szczegółowego sposobu naliczania odsetek. W szczególności nie przedłożył pisemnego wypowiedzenia umowy pozwanemu i dowodu jego nadania listem poleconym, czy wszystkich regulaminów i cenników wskazanych w treści umowy zawartej pomiędzy pozwanym a wierzycielem pierwotnym. Nie został zatem udowodniony przez powoda rzeczywisty okres obowiązywania umowy, a co za tym idzie – poprawność wyliczenia odsetek czy możliwość wystawienia noty obciążeniowej. Brak jest również księgowego salda należności czy potwierdzenia wpłat dokonanych przez pozwanego.

W ocenie Sądu nie dowodzi nabycia wierzytelności załącznik do pozwu numer 2 oznaczony jako wykaz dokumentów księgowych oraz wyciąg z listy dłużników, który wskazuje dane osobowe pozwanego oraz wykaz dokumentów księgowych.( k. 5v) . W pierwszej kolejności należy podnieść, że przedłożony przez powoda załącznik do umowy cesji nie został przez nikogo podpisany, a jedynie jako dokument wygenerowany elektronicznie może stanowić dowód tego, że został wystawiony przez stronę powodową, zainteresowaną wynikiem procesu.

Jedynego dowodu na wysokość i istnienie roszczenia nie mogą stanowić dokumenty w postaci kserokopii przedsądowego wezwania do zapłaty z dnia 21 października 2016 r. Powód nie przedłożył nawet dowodu nadania przedsądowego wezwania do zapłaty.

Wobec powyższego, należało uznać, że powód nie wykazał istnienia, wymagalności i wysokości roszczenia zgłoszonego w pozwie.

W sprawach cywilnych nie jest rzeczą sądu zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy – obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (por. Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz pod red. A. Zielińskiego, Wydawnictwo C.H. Beck, wyd. 6, Warszawa 2012, s. 431). Pogląd jest tym bardziej aktualny w niniejszej sprawie, ponieważ powodem jest spółka zajmująca się profesjonalnie skupem i zarządzaniem wierzytelnościami, reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika w trakcie procesu.

Mając na względzie wszystkie powyższe okoliczności, Sąd powództwo oddalił.

SSR Katarzyna Jerka